

Arrest

nr. 77 457 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. BAKI en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 18 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 66 032 van 1 september 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 oktober 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.E.

geboren te Watapoor , op (in) 00.00.1987

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.10.2011 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 22.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 19.05.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 08.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 06.09.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 06.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van de dorpsgenoten en een verklaring van kennissen naar voren brengt; betrokkene hiermee wil aantonen dat hij wel degelijk uit Kunar afkomstig is; hierbij dient opgemerkt te worden dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben; betrokkene tevens een kopie naar voren brengt van briefwisseling tussen zijn advocaat en zijn vroegere werkgever, alsook een kopie van een krantenartikel, kopies van verschillende foto's, een kopie van een getuigschrift van het volgen van een opleiding Engels, een kopie van het bewijs van legerdienst van zijn vader, als eveneens een kopie van het bewijs dat zijn vader tot 12 jaar naar school geweest is; hieromtrent dient gesteld te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; de asielmotieven van betrokkene bovendien reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag werden onderzocht; er daarbij door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende afkomst van betrokkene uit Kunar; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de kopie van de vertaling van de geboorteakte van betrokkene; dergelijke documenten overigens louter een bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaring, hetwelk in het geval van betrokkene betwist wordt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien de wet van 29/07/1991 bepaalt dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat dan ook moet worden vastgesteld dat de beslissing verbroken moet worden daar zij op foutieve motieven berust (R.v.St.,27.11.1981,nr. 21.606,Arr. R.v.St., 1981,1722).

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet 15/12/1980 werd foutief toegepast. Voormeld artikel bepaalt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Dat verzoeker onder meer volgende documenten overmaakte:

- Verklaring dorpsgenoten en kennissen dat hij afkomstig is uit Kunar met kopie van de identiteitsbewijzen van deze getuigen die verklaren dat zij familie zijn van verzoeker en dat verzoeker afkomstig is uit Kunar en geboren is in Watapoor;
- Brief tussen advocaat en de vroegere werkgever van verzoeker; E-mail van de directeur van IRAA die bevestigt dat verzoeker effectief bij hen werkte en dat de neergelegde documenten authentiek zijn.
- Kopie van een krantenartikel (zie infra);
- Foto's van verzoeker, zijn zus en moeder. De foto van de moeder is identiek aan deze in een krantenartikel waarbij deze slachtoffer werden van een bombardement; foto van de moeder die overeenkomt met de foto in het artikel en op televisie werd getoond met een journalist van RTA Kunar; wat zou de moeder doen in Watapoor indien men niet afkomstig is uit Watapoor of Kunar??
- Getuigschrift Engels bij ANEC (Afghanistan National Education Centre) ;
- Kopie attest legerdienst van de vader van verzoeker;
- Kopie diploma vader in de buurt van de woonst in Kunar /Watapoor;
- Beëdigde vertaling van de geboorteakte van verzoeker met vermelding als geboorteplaats Kunar (Watapoor) van de Ambassade en de attestatie van de onmogelijkheid van terugkeer van verzoeker naar Afghanistan om ter plaatse een geboorteakte te bekomen;
- Attest van het eigen bestuur in Watapoor (district counsel): verklaring van een officiële instantie dat verzoeker problemen heeft met de Taliban en dat hij Afghanistan verlaten heeft; meeondertekend door de korpschef van de politie; dat dit dan ook aantoonde dat verzoeker afkomstig is uit Kunar zoals hij heeft verklaard.
- Contract verzoeker in het kader van IRAA: "In this contract Mr/Ms. I.A.. A.K. Contact No. 0778585911, permanent residential of Wata Poor district Kunar province, Afghanistan is mentioned as employee and IRAA as employer."
- Twee identificatiebewijzen IRAA met geldigheidsduur tot 31.12.2009 en 31.12.2010 als computer operator in het IRAA Kunar Office (waar verzoeker werkte vanaf 2002).
- Brief Taliban (origineel bij Commissariaat) met vermelding plaats Kunar, waarbij verzoeker met de dood wordt bedreigd omdat hij samenwerkt met VS-soldaten. Volgens de islam zou op collaboratie de doodstraf staan.
- Tashkira (met legalisatie en vertaling) van verzoeker en zijn vader, zijnde een origineel identiteitsbewijs in Afghanistan waarbij de woonplaats van verzoeker vermeld wordt

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat verzoeker 'slechts' kopieën zou hebben overgemaakt, waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. De originele documenten werden bezorgd aan het Commissariaat-generaal.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan een beëdigde vertaling van de geboorteakte. Dat er niet de minste twijfel kan bestaan over de plaats van herkomst van verzoeker, die wordt bewezen door meerdere, verschillende en objectieve bewijzen.

Dat het asielverhaal van verzoeker geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken die verzoeker heeft overgemaakt.

Dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; Dat verzoeker minstens de subsidiaire bescherming had dienen te verkrijgen daar een terugkeer naar Afghanistan levensgevaarlijk is. Dat uit verschillende artikels en mensenrechtenverslagen ook ondubbelzinnig blijkt dat het leven voor verzoeker in zijn thuisland levensgevaarlijk is. Zie:

"Afghanistan gevaarlijker dan Irak", 25 maart 2008 (MO), 11 Afghanistan: Internal Politics and Socio-Economie Dynamics and Groupings", UNHCR, 1/03/2003, Humanitarian Consideration With Regard to Return to Afghanistan, UNHCR, 30/04/2006, Considerations Relating to Cessation on the Basis of

Artiele 1 C (5) of the 1951 Convention With Regard to Afghan Refugees and Persons Determined in Need of International Protection, UNHCR, 29/01/2005".

Dat tevens een schending moet worden vastgesteld van de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat uit het voorgaande ook blijkt dat verzoeker, nieuwe elementen heeft aangebracht.

De elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag zijn nieuwe elementen die verzoeker tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag niet naar voren kon brengen;

Dat uit voormelde elementen blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève;

Uit het voorgaande blijkt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op een verkeerd en gebrekkig motief berust;

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.

De bestreden beslissing is derhalve nietig.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de zogenaamde nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht, dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij deze naar voren hadden kunnen brengen, waaruit zou blijken dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond door verzoeker.

In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarin de tweede asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk behandeld wordt, maar een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Hieruit volgt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt is tot het nagaan of er nieuwe gegevens aanwezig zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en hij geenszins bevoegd is om te oordelen aangaande de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat verzoeker zich niet dienstig op deze artikelen kan beroepen.

De Raad wijst er op dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr.143.021). Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Verzoeker betoogt dat hem ten onrechte wordt verweten “*slechts kopieën*” te hebben overgemaakt. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat hem wordt verweten ‘slechts kopieën’ te hebben overgemaakt doch verweerder oordeelt dat de documenten niet van aard zijn dat ze de appreciatie door de asielinstanties, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende afkomst van verzoeker uit Kunar, niet kunnen wijzigen. Verzoeker betoogt overigens terecht dat een deel van de opgesomde documenten in het verzoekschrift reeds was overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenzaken in het kader van het onderzoek van de eerste asielaanvraag. In het arrest nr. 66 032 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geoordeeld dat “*documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen.*” Zowel in de beslissing van de commissaris-generaal als in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt met betrekking tot de eerste asielaanvraag geoordeeld dat verzoeker er middels zijn verklaringen niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij afkomstig is uit Watapur/Afghanistan en dat hij daar heeft gewoond. Waar verzoeker betoogt dat zijn asielverhaal geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken, weerlegt hij niet het motief in de beslissing dat de documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen hetwelk in het geval van verzoeker door de asielinstanties wordt betwist.

Uit de beslissing van 18 mei 2011 van de commissaris-generaal, bevestigt na beroep bij arrest nr. 66 032 van de Raad blijkt dat inderdaad geen geloof kon worden gehecht aan de vermeende afkomst van verzoeker uit Kunar. Verzoeker beperkt zijn betoog dat zijn asielverhaal geloofwaardig is tot een loutere bewering.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er 'ernstige aanwijzingen' bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht stuk een 'ernstige aanwijzing' inhoudt hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit stuk, rekening houdende met de beoordeling van de eerste asielaanvraag door de asielinstanties. Er moet worden benadrukt dat het feit dat een document werd neergelegd dat betrekking heeft op een omstandigheid die zich voordeed na de laatste fase in de behandeling van een eerder asielverzoek of dat een stuk werd aangebracht dat werd opgesteld nadat een eerdere asielprocedure werd afgesloten, op zich niet volstaat om te besluiten dat een nieuw gegeven werd aangebracht. De voorgelegde stukken of de situatie waarnaar verwezen wordt, moeten ook toelaten *prima facie* vast te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van een herhaald asielverzoek aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben.

In de mate verzoeker het niet eens is met het motief van verweerder in de bestreden beslissing waar deze oordeelt dat een kopie een geringe bewijswaarde heeft "*aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld*", dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). *In casu* is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft geoordeeld dat een kopie een geringe bewijswaarde heeft. Een "*beoordelingsfout*" wordt niet aangetoond.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde terwijl *in casu* de asielaanvraag niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zoals aangegeven in de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na hoger beroep geweigerd de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. *In casu* werd vastgesteld dat er ernstig getwijfeld kon worden aan verzoekers verblijf in Kunar en aan zijn asielrelaas. Zoals hiervoor reeds besproken, heeft verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangebracht, zodat de verwerende partij zich kon beperken tot het nemen van een beslissing tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag. Waar verzoeker volhoudt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, uit hij kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest nr. 66 032 van de Raad. Het komt de Raad niet toe om in het kader van huidig beroep de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad te gaan herbeoordelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN